

การจัดการศิลปะและการสื่อสารทางวัฒนธรรมของป้าชานเหรินในสมัยราชวงศ์ชิง

สาธารณรัฐประชาชนจีน

เหมา ปิงชว่ง^{1*} และ พิชัย สดภิบาล²

Art management and cultural communication of Badashanren in the Qing Dynasty, the people's republic of China

Mao Bingshuang^{1*} and Pichai Sodphiban²

¹⁻² คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

¹⁻² Faculty of Fine and Applied Arts, Bangkokthonburi University

* Corresponding author. E-mail address: visa6696@gmail.com

received: February 10, 2025

revised: September 29, 2025

accepted: March 2, 2026

บทคัดย่อ

การจัดการศิลปะและการสื่อสารทางวัฒนธรรมของป้าชานเหริน สมัยราชวงศ์ชิง มีวัตถุประสงค์ 1. สสำรวจและวิเคราะห์การสื่อสารและการเผยแพร่ของวัฒนธรรมป้าชานเหริน ปรับปรุงความสามารถในการปฏิบัติจริงของวัฒนธรรมป้าชานเหริน ในหอศิลป์และนิทรรศการที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนการสื่อสารและการอยู่ร่วมกันแบบสหวิทยาการของการจัดการและการสื่อสารในสาขานี้ 2. วิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งเสริมการสืบทอดและการพัฒนาของวัฒนธรรมในสาขาศิลปะร่วมสมัยผ่านการจัดการศิลปะและการสื่อสารทางวัฒนธรรมของป้าชานเหริน 3. แก้ไขปัญหาข้อมูลและรูปแบบการจัดการด้านศิลปะและวัฒนธรรมป้าชานเหรินในกระบวนการสื่อสารทางสังคมร่วมสมัย โดยใช้หลักการวิจัยแบบผสมผสานวิธีเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ การวิเคราะห์เชิงคุณภาพของวรรณกรรมจากมุมมองของความคิดของคำทำการสัมภาษณ์และสำรวจกลุ่มตัวอย่างประชากร ผ่านการวิเคราะห์เชิงปริมาณของตัวแปรแต่ละตัวมีการวิเคราะห์ปัจจัยสำรวจ เป้าหมายกรอบการทำงานโดยรวมของการจัดการศิลปะและการสื่อสารทางวัฒนธรรมของป้าชานเหริน ในสมัยราชวงศ์ชิง ใช้สถิติเชิงพรรณนาเช่นการกระจายความถี่และการวิเคราะห์ การเปรียบเทียบรวมถึงการประเมิน 1. วิเคราะห์ความหมายและอิทธิพลทางจิตวิญญาณของศิลปะและค่านิยมทางวัฒนธรรมในสังคมร่วมสมัยและทำการคาดการณ์แบบจำลอง 2. การวิเคราะห์ข้อมูลเฉพาะสร้างทิศทางการดำเนินงานใหม่และสนามการใช้งานบนพื้นฐานของการสืบทอดและการสื่อสารของวัฒนธรรมศิลปะและการจัดการศิลปะ 3. สร้างชุดผลการวิจัยของนักวิชาการในและต่างประเทศสร้างระบบดัชนีผ่านตัวบ่งชี้การวิเคราะห์การประเมินรับรองความถูกต้อง ความสมบูรณ์ของข้อมูลและตรรกะและความเป็นวิทยาศาสตร์ของกระบวนการวิเคราะห์ ผลการวิจัย 1. การสื่อสารทางวัฒนธรรม ก่อให้เกิดแนวคิดที่เป็นประโยชน์ต่อมุมมองและกรอบความคิดที่สำคัญต่อการประชาสัมพันธ์ข้อมูลที่ยพยายามสื่อสารวิธีการแนวทางหรือกระบวนการในการพัฒนาความรู้ให้แก่ชุมชน สังคมและผู้สนใจ 2. ปัจจัยดังกล่าวชี้ให้เห็นขอบเขตที่กำหนดไว้โดยวัตถุประสงค์การวิจัยของการจัดการและการสื่อสาร ข้อจำกัดของการวิจัยทางศิลปะ ข้อเสนอแนะทางและแนวโน้มของการวิจัยข้ามสาขาวิชาในอนาคต รวมถึง หมวดมู่ของการวิจัยการจัดการ การวิจัยการสื่อสารและข้อจำกัดของการวิจัยศิลปะ 3. ได้กระบวนการและแนวทางซึ่งเป็นแนวโน้มของการจัดการด้านศิลปะวัฒนธรรมป้าชานเหริน ผ่านกระบวนการสื่อสารทางสังคมร่วมสมัยเชิงนวัตกรรมเทคโนโลยีสารสนเทศที่เชื่อมโยงข้อมูลได้เสมือนจริง รวมทั้งเป็นแหล่งเรียนรู้ที่มีชีวิต สามารถเรียนรู้ได้ตลอดเวลาและเป็นการศึกษาแบบสหสาขาวิชาที่เชื่อมโยงความรู้ทุกด้านเข้าด้วยกัน ส่งผลให้เกิดการสืบทอดความรู้ได้อย่างยั่งยืน

คำสำคัญ: การจัดการศิลปะ การสื่อสารทางวัฒนธรรม ราชวงศ์ชิง ป้าชานเหริน

ABSTRACT

Management of the arts and cultural communication of the Badashanren people during the Qing Dynasty, Objectives: 1) Explore and analyze the communication and dissemination of Badashanren culture, improve the practical ability of Badashanren culture in art galleries and related exhibitions, and the interdisciplinary communication and coexistence of management and communication in this field. 2) Analyze the factors that promote cultural inheritance and development in the field of contemporary art through the art management and cultural communication of Badashanren. 3) Solve the problem of information and management formats of Badashanren arts and culture in the process of contemporary social communication. A mixed-method research approach was used, combining quantitative and qualitative methods. A qualitative analysis of the literature was conducted from the perspective of word frequency, interviews, and a population sample survey. The quantitative analysis of each variable included factor analysis and an exploratory study. The overall framework for the management of arts and cultural communication in the Qing Dynasty, Badashanren, was used. Descriptive statistics such as frequency distribution and comparative analysis were used, including evaluation. 1. Analyze the spiritual meaning and influence of art and cultural values in contemporary society and conduct model predictions. 2. Analyze specific data to create new operational directions and application fields based on the inheritance and communication of art culture and art management. 3. Develop a set of research results from domestic and international scholars and establish an index system through analysis and evaluation indicators to verify the accuracy, completeness of the data, and the logic and scientificity of the analysis process. Research Findings: 1. Cultural communication provides useful perspectives and frameworks for disseminating information that attempts to communicate methods, approaches, or processes for knowledge development to communities, society, and interested parties. 2. These factors highlight the scope of research objectives in management and communication, limitations of art research, and proposed approaches and trends for future cross-disciplinary research, including: categories of management research, communication research, and limitations of art research. 3. Processes and approaches that represent trends in the management of Badashanren arts and culture are obtained through innovative contemporary social communication processes and information technology that connects data virtually. It also serves as a living learning resource, enabling continuous learning, and is a multidisciplinary study that connects all areas of knowledge.

Keywords: Art management Cultural communication Qing Dynasty BadaShanren

บทนำ

ราชวงศ์ชิง หรือบ้างเรียกราชวงศ์แมนจู ปกครองแผ่นดินจีนต่อจากราชวงศ์หมิง ถือเป็นราชวงศ์สุดท้ายของประเทศจีน ตั้งแต่ ค.ศ.1636 ถึง ค.ศ.1912 ราชวงศ์ชิงไม่ได้ก่อตั้งโดยชาวฮั่นซึ่งเป็นชนส่วนใหญ่ของประเทศจีน แต่เป็นชาวแมนจูซึ่งอาศัยอยู่ในเขตแมนจูเรีย ทางตะวันออกเฉียงเหนือของสาธารณรัฐประชาชนจีนในปัจจุบัน ในสมัยนั้นชาวแมนจูเป็นเพียงชนกลุ่มน้อยเร่ร่อนทางตะวันออกเฉียงเหนือของจีนซึ่งยังไม่มีคนรู้จักมากนัก ในช่วงที่ราชวงศ์หมิงของชาวจีนฮั่นอยู่ในสภาพอ่อนแอ เกิดจลาจลและการเมืองไร้เสถียรภาพ ราชวงศ์ชิงนั้นได้ก่อตั้งโดยชนเผ่าหนูจิน โดยตระกูลอ้ายซินเจวี่หลัวเป็นผู้นำ ตั้งอยู่ในดินแดนแมนจูเรีย ในปลายศตวรรษที่สิบหกนูเออร์ฮาชื่อ ผู้นำเผ่าหนูจิน ได้แข็งข้อไม่ยอมขึ้นกับราชวงศ์หมิงและได้เริ่มจัดตั้งกองทัพแปดกองธงขึ้น ซึ่งเป็นกองทัพที่รวมเผ่าต่าง ๆ เข้าด้วยกัน ได้แก่ชาวหนูจิน, ชาวจีนฮั่นและชาวมองโกล นูเออร์ฮาชื่อได้รวมเผ่าหนูจินเป็นปึกแผ่นและเปลี่ยนชื่อเป็น แมนจู นูเออร์ฮาชื่อ ถือได้ว่าเป็นผู้นำชาวแมนจูคนแรกที่ได้ถือโอกาสรวบรวมกำลังพล ในปีค.ศ.1637 หวัง ไถจี๋ โอรสของนูเออร์ฮาชื่อ ได้นำกองทัพขับไล่กองทัพราชวงศ์หมิงออกจากคาบสมุทรเหลียว

ตง และก่อตั้งราชวงศ์ใหม่ ชื่อว่า ราชวงศ์ซิง วิกีพีเดีย. (9 เมษายน 2569). ราชวงศ์ซิง. สืบค้นเมื่อวันที่ 9 กันยายน 2567 จาก <https://th.wikipedia.org/wiki/ราชวงศ์ซิง>

ราชวงศ์ซิงเป็นช่วงเวลาแห่งความเจริญรุ่งเรืองทางวัฒนธรรมในประวัติศาสตร์จีน ในฐานะตัวแทนที่โดดเด่นของศิลปะราชวงศ์ซิง ศิลปะของปาต้าซานเหรินมีผลงานและอิทธิพลทางศิลปะที่กว้างไกลในยุคสมัยนั้น ปาต้าเริ่มศึกษบทกวีตั้งแต่อายุได้เจ็ดขวบ การศึกษาที่เขาได้รับในวัยหนุ่มปูทางไปสู่ความพยายามด้านบทกวีของเขาเอง ช่วยให้เขาสะสมความรู้เกี่ยวกับวรรณกรรมจีนและอักขระโบราณมากมาย บทกวีที่เขาเขียนมักมีการอ้างอิงถึงข้อความคลาสสิกและอักขระที่มีลักษณะคลุมเครือ โดยให้เฉพาะผู้ที่มีความรู้พื้นฐานเดียวกันเท่านั้นที่จะถอดรหัสความหมายได้ บทกวีของเขาส่วนใหญ่มีการเปรียบเทียบและการพาดพิง ความคลุมเครือของภาษาของเขาสะท้อนถึงความคุ้นเคยของเขากับนิยาย Caodong ของศาสนาพุทธบทกวีของปาต้า มักจบลงด้วยภาพพจน์ วิกีพีเดีย. (9 เมษายน 2569). ราชวงศ์ซิง. สืบค้นเมื่อวันที่ 9 กันยายน 2567 จาก https://en.wikipedia.org/wiki/Bada_Shanren, 2024 ขณะเดียวกันหลัวมู่เป็นหนึ่งในจิตรกรชาวจีนที่มีชื่อเสียงในช่วงปลายราชวงศ์หมิงและต้นสมัยราชวงศ์ซิง ได้เรียนรู้การสร้างสรรค์ผลงานศิลปะด้วยการผสมผสานรูปแบบงานศิลปกรรมของสำนักจิตรกรรมทางเหนือและทางใต้เข้าด้วยกันในสำนักจิตรกรรมเจียงซี ดังนั้นผลงานส่วนใหญ่ก่อให้เกิดรูปแบบศิลปะอันเป็นเอกลักษณ์ของสำนักจิตรกรรมเจียงซี วงการศิลปะเจียงซีก่อตั้งโดยชาวเขาใหญ่ทั้งแปดและโรงเรียนซีเจียง โดยมีหลัวมู่เป็นผู้นำ ในส่วนสำนักจิตรกรรมเจียงซีเป็นการรวมตัวของโรงเรียนจิตรกรรมจีน 8 โรงเรียน ประกอบด้วยโรงเรียนเจียงซี เจ้อเจียง อู่จินหลิง ชินอัน ซื่อหวาง อู่หยุน และซีเจียงเป็นโรงเรียนที่สอนการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะ ในช่วงปลายราชวงศ์หมิงและต้นราชวงศ์ซิง โรงเรียนจิตรกรรมจีนมีการประชุมหมุนเวียนเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ทางศิลปะร่วมกัน 8 ครั้ง ผลงานศิลปกรรมที่สร้างสรรค์ขึ้นสะท้อนถึงความยิ่งใหญ่ของภูมิทัศน์ทางตอนเหนือและความสดชื่นของความงามภูมิทัศน์ทางตอนใต้ที่เน้นการแสดงออกถึงพลังและพลังของธรรมชาติ หลัวมู่ชื่นชมในแนวทางการสร้างสรรค์ผลงานศิลปกรรมของปาต้าซานเหรินเป็นอย่างมากและเขาเป็นผู้ริเริ่มการนำศิลปะภาพวาดของปาต้าซานเหรินมาผสมผสานกับผลงานศิลปะของตนเข้าด้วยกันรวมทั้งได้ก่อตั้ง “สมาคมการเขียนพู่กันและจิตรกรรมทะเลสาบตะวันออก” ผลงานของเขาไม่เพียงแต่มีความเรียบง่ายแบบปาต้าซานเหรินเท่านั้น แต่ยังผสมผสานความเข้าใจทางศิลปะและทักษะการแสดงออกของตนเองอีกด้วย ส่งผลต่อการสืบทอดผลงานศิลปะของสำนักจิตรกรรมและจิตรกรต่าง ๆ ในภาคใต้ มีการแพร่หลายของความคิดทางศิลปะ สุนทรียศาสตร์ และการสร้างสรรค์งานศิลปะในแวดวงจิตรกรรมจีน ผลงานศิลปะและบุคลิกภาพส่งผลให้เขาเป็นที่ยอมรับในประวัติศาสตร์วัฒนธรรมจีนงานจิตรกรรม งานเขียนอักษรของเขาไม่เพียงแต่มีทักษะสูงเท่านั้น แต่ยังมีความหมายทางอุดมการณ์และพลังทางวัฒนธรรมที่ลึกซึ้งอีกด้วย สะท้อนถึงอุดมการณ์ของลัทธิขงจื้อ พุทธศาสนา เต๋า และแนวคิดอื่น ๆ เป็นการแสดงออกที่สำคัญของทางศิลปะวัฒนธรรมจีน รสนิยมทางสุนทรียะ ค่านิยม วิถีชีวิต และทัศนคติต่อชีวิต เขาเป็นตัวแทนของวงการปฏิวัติในราชวงศ์หมิงและชิง ความคิดทางศิลปะทั้งแปดได้รับอิทธิพลอย่างลึกซึ้งจากภาพวาดของนักปราชญ์ในราชวงศ์หมิง โดยเน้นที่การแสดงออกถึงบุคลิกภาพและการแสดงออกทางอารมณ์เป็นงานที่มีเนื้อหาเชิงกวี แสดงให้เห็นถึงแนวคิดทางศิลปะที่ลึกซึ้งด้วยพู่กันและการใช้น้ำหมึก ด้านการสร้างสรรค์งานศิลปะเน้นการเรียบเรียงเค้าโครงตามเจตจำนงส่วนตัวและการแสวงหาความงามของจิตรกรโดยไม่ถูกผูกมัดด้วยภาพที่เป็นวัตถุ แนวคิดสร้างสรรค์นี้มีความสำคัญเชิงนวัตกรรมในโลกจิตรกรรมจีนในสมัยนั้น และมีอิทธิพลอย่างลึกซึ้งต่อรุ่นหลังในภาคใต้ สำนักจิตรกรรมหลักและจิตรกรแต่ละคนนำเสนอลักษณะเฉพาะที่แตกต่างกันในการสืบทอดแนวคิดทางศิลปะและรูปแบบสร้างสรรค์ทั้งแปดแบบ ตัวอย่างเช่น สำนักจิตรกรรมหยางโจวให้ความสำคัญกับการตกแต่งและความน่าสนใจของรูปแบบทั้งแปดแบบด้วยเทคนิคการวาดภาพแบบตะวันตกมากกว่า และก่อให้เกิดรูปแบบศิลปะที่เป็นเอกลักษณ์ ขณะเดียวกันแนวคิดทางศิลปะและรูปแบบสร้างสรรค์ของโรงเรียนหลักทั้งแปดแห่งก็มีอิทธิพลอย่างลึกซึ้งต่อการแพร่หลายของวงการจิตรกรรมจีนเช่นกัน การแสวงหาความงาม ความเรียบง่าย ความหมายแฝงและแนวคิดทางศิลปะอันลึกซึ้งที่สะท้อนอยู่ในภาพวาดของเขาได้กลายเป็นอาณาจักรแห่งศิลปะที่จิตรกรรุ่นหลังแสวงหา ซึ่งต่อมากลายเป็นแนวทางศิลปะปาต้าซานเหริน ผลงานส่วนใหญ่จะเน้นถึงปัจเจกบุคคล การถ่ายทอดอารมณ์แนวคิดทางปรัชญาศิลปะ ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงแนวทางศิลปะรุ่นหลังสืบมาสู่ผลงานศิลปะแบบสหวิทยาการรวมสมัย เพราะเมื่อสถานการณ์ทางสังคมมีการเปลี่ยนแปลง รูปแบบศิลปะวัฒนธรรมทางสังคมย่อมเปลี่ยนแปลงเช่นเดียวกัน

นอกจากนี้ ในสถานการณ์ปัจจุบันศิลปะวัฒนธรรมของปาต้าซานเหริน สมัยราชวงศ์ซิง ได้มีการเปลี่ยนแปลงแนวทางการสร้างสรรค์ผลงานให้เป็นปัจเจกมากขึ้น และทำให้รูปแบบศิลปะปาต้าซานเหรินดั้งเดิมเริ่มเลือนหายไปจากสังคม จากการสำรวจวิเคราะห์การสื่อสารและการเผยแพร่วัฒนธรรมปาต้าซานเหริน พบว่าการดำเนินการแนวทางการจัดการงานศิลปะโดยใช้วิธีการสื่อสารทางสังคม เป็นส่วนช่วยในการดำเนินการด้วยวิธีการที่หลากหลาย ผ่าน

เครือข่ายทางสังคมพลวัต ซึ่งส่งผลให้เกิดปัญหาเนื่องด้วยกระบวนการสื่อสารและการเผยแพร่วัฒนธรรมปาด้าซานเหรินยังคงดำเนินการในวงแคบไม่เป็นที่แพร่หลาย งานศิลปะวัฒนธรรมปาด้าซานเหรินยังเป็นที่รู้จักในพื้นที่เฉพาะ หากแต่ในขณะเดียวกันทางชุมชนมีความพยายามพัฒนารูปแบบในการสื่อสารองค์ความรู้เหล่านี้แก่สังคมรอบด้าน (Su, Li Qianqian, Tan, 2020) การวิจัยการจัดการในท้องถิ่นของจีนได้เสร็จสิ้นภารกิจของการคิดจากพื้นฐานปรัชญาและแนวคิดการวิจัยไปจนถึงการสร้างเส้นทางวัฒนธรรมดั้งเดิมสะท้อนแนวคิดการจัดการในท้องถิ่น โหมดและการปฏิบัติของขงจื้อและเต๋า โดยมีการจัดพิพิธภัณฑ์อนุสรณ์เพื่อเก็บรักษาความรู้และเป็นที่เผยแพร่ความรู้เช่นกัน เช่น การจัดนิทรรศการ การจัดแสดงผลงานในหอศิลป์ การนำเสนอผ่านสื่อสารทางสังคมได้แก่การโฆษณา ประชาสัมพันธ์ข้อมูลผ่านสื่อสังคมออนไลน์ ทำให้เกิดการพัฒนาด้านการสื่อสารขึ้นตามลำดับ หากวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งเสริมการสืบทอดและการพัฒนาของวัฒนธรรมในสาขาศิลปะร่วมสมัยผ่านการจัดการศิลปะและการสื่อสารทางวัฒนธรรมของปาด้าซานเหรินนั้น ทำให้ทราบว่าเนื่องด้วยกระแสสังคมพลวัตที่ได้สร้างสรรค์สิ่งใหม่เข้ามาแทนที่สิ่งเดิมที่มีได้แก่ ค่านิยม ความเชื่อ เศรษฐกิจ สังคม การศึกษา ศาสนา ศิลปะวัฒนธรรม ความรู้ วิทยาการ นวัตกรรมเทคโนโลยีที่ตอบสนองต่อความต้องการ เป็นสิ่งที่ผู้คนในสังคมให้ความสำคัญกว่าสิ่งดั้งเดิมที่มีอยู่ จึงทำให้รูปแบบงานศิลปะปาด้าซานเหรินที่อยู่ในวิถีชีวิตของผู้คนมีความสำคัญน้อยลงหรือถูกมองข้าม และให้ความสำคัญกับสิ่งใหม่ที่เข้ามาแทนที่ ก่อให้เกิดการผสมผสานสิ่งที่มีอยู่เดิมกับสิ่งใหม่ที่ทำให้มีการบูรณาการทางสังคมเข้าด้วยกัน การจัดการหมายถึง การให้กลุ่มบุคคลในองค์กรเข้ามาทำงานร่วมกันเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ร่วมกันขององค์กร ซึ่งประกอบด้วยการวางแผน การจัดการองค์กร การสรรหาบุคลากร การนำหรือสั่งการ และการควบคุมองค์กรหรือความพยายามที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ร่วมกัน การพัฒนาที่ยั่งยืนเป็นแนวคิดใหม่ที่มุ่งแก้ไขความขัดแย้งหลายประการในการพัฒนามนุษย์ โดยเน้นย้ำถึงความสำคัญของการปกป้องมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในการรักษาความหลากหลายทางวัฒนธรรม ส่งเสริมความเท่าเทียมกันทางวัฒนธรรม และประกันความเท่าเทียมระหว่างรุ่น ด้วยการบูรณาการการพัฒนาที่ยั่งยืนเข้ากับการคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ แนวปฏิบัติทางสังคมที่สำคัญได้ถูกสร้างขึ้น แนวทางปฏิบัตินี้เกี่ยวข้องกับการปรับปรุงโครงสร้าง และหน้าที่ของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้และระบบการคุ้มครองให้เหมาะสม เพื่อสนับสนุนการพัฒนาที่ยั่งยืนของสังคมมนุษย์โดยละเอียด ซึ่งสะท้อนถึงแนวทางปฏิบัติในการคุ้มครองคุณภาพสูง ดังคำกล่าว (Yuan, 2020) Badashanren Memorial Hall ตั้งอยู่ในเขตเมือง Nanchang มณฑล Jiangxi เป็นพิพิธภัณฑ์แห่งชาติระดับเฟิร์สคลาสที่ไม่เหมือนใคร ซึ่งเชี่ยวชาญในการจัดแสดงผลงานของจิตรกรโบราณปาด้าซานเหริน พิพิธภัณฑ์ก่อตั้งขึ้นในปี 1959 มีผลงานแท้ของปาด้าซานเหริน มากกว่า 40 ชิ้น รวมถึงผลงานของจิตรกรที่มีชื่อเสียงคนอื่น ๆ เช่น Huang Shen, Zheng Banqiao, Wu Changshuo, Qi Baishi และคนอื่น ๆ สำหรับรูปแบบการจัดการของห้องจัดแสดงผลงานศิลปะ ซึ่งสามารถสรุปดังต่อไปนี้: ประการแรก เพื่อปกป้องและบูรณะโบราณวัตถุ: ภารกิจหลักของหออนุสรณ์คือการปกป้องและบูรณะโบราณวัตถุอันล้ำค่าเหล่านี้ ซึ่งรวมถึงการดูแลให้โบราณวัตถุได้รับการอนุรักษ์ในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม โดยมีการตรวจสอบและบูรณะเป็นประจำเพื่อป้องกันความเสียหายและการเสื่อมสภาพ ประการที่สองคือการวางแผนการจัดนิทรรศการ (Chen, 2021) ตามคอลเลกชันในพิพิธภัณฑ์และความต้องการของผู้เข้าชม การวางแผนนิทรรศการตามธีมต่าง ๆ นิทรรศการเหล่านี้สามารถเน้นย้ำถึงลักษณะทางศิลปะของปาด้าซานเหริน หรือสามารถจัดแสดงโดยเปรียบเทียบกับผลงานของจิตรกรคนอื่น ๆ เพื่อช่วยให้ผู้ชมเข้าใจสไตล์ศิลปะของพวกเขาได้ดีขึ้นอีกครั้งมันคือการศึกษาและการส่งเสริม Badashanren Memorial Hall ยังเป็นสถานที่สำคัญสำหรับการศึกษาและการส่งเสริมศิลปะอีกด้วย ดังนั้นการแก้ปัญหาข้อมูลและรูปแบบการจัดการด้านศิลปะและวัฒนธรรมปาด้าซานเหรินในกระบวนการสื่อสารทางสังคมร่วมสมัย จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่พื้นที่วัฒนธรรมดังกล่าวควรมีการจัดการศิลปะและการสื่อสารทางวัฒนธรรม เพื่อสืบทอดอนุรักษ์เป็นการปกป้องงานศิลปะวัฒนธรรมดั้งเดิมไว้ด้วยกระบวนการจัดการที่เหมาะสมสอดคล้อง (Peng, 2022) การจัดบรรยาย สัมมนา เวิร์กช็อป และกิจกรรมอื่น ๆ เผยแพร่ความรู้ด้านศิลปะให้กับสาธารณชนและส่งเสริมความสำเร็จทางศิลปะของผู้คน จากนั้นก็มาถึงการบริการผู้เข้าชม ให้บริการผู้เยี่ยมชมที่ดี รวมถึงป้ายบอกทางที่ชัดเจน แนะนำนิทรรศการโดยละเอียด พนักงานที่เป็นมิตร เพื่อให้แน่ใจว่าผู้เข้าชมสามารถเข้าชมนิทรรศการได้อย่างสะดวกสบาย และได้รับประสบการณ์ทางศิลปะที่หลากหลายจากนิทรรศการ จึงจะทำให้พื้นที่วัฒนธรรมสามารถอยู่ร่วมกับสังคมพลวัตได้อย่างยั่งยืนสืบไป

ผลที่ได้จากการจัดการศิลปะและการสื่อสารทางวัฒนธรรมนั้น ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงแนวทางใหม่โดยที่สังคมพลวัตนั้นเกิดการเรียนรู้ทางสังคม มีการเชื่อมโยงองค์ความรู้จากแหล่งเรียนรู้จริงได้ด้วยการสื่อสารที่ไร้พรมแดน สามารถแสวงหาความรู้ได้จากสถานที่จริงจากข้อมูลจากสื่อออนไลน์ได้โดยไม่ต้องไปถึงสถานที่จริง รวมทั้งทำให้ผู้คนเกิดการรับรู้เข้าใจในทิศทางเดียวกัน และใช้เป็นแนวทางในการอนุรักษ์ฟื้นฟูองค์ความรู้ภูมิปัญญาที่มีให้คงอยู่อย่างยั่งยืน ดังคำกล่าว

(Xu , Jin , 2019) ใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ เช่นเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการจัดการ ซึ่งรวมถึงการจัดตั้งฐานข้อมูลดิจิทัล การบันทึกคอลเลกชันแบบดิจิทัล และการใช้ความจริงเสมือนและเทคโนโลยีอื่น ๆ เพื่อมอบประสบการณ์การเยี่ยมชมที่สมบูรณ์และสดใสยิ่งขึ้นแก่ผู้เยี่ยมชม สรุปได้ว่าการจัดการศิลปะและการสื่อสารทางวัฒนธรรม ทำให้ทราบชัดเจนถึงการจัดการและการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ มีการนำวิธีการเชิงกลยุทธ์อย่างเป็นระบบและการวางแผนที่ครอบคลุมมาใช้ในรูปแบบสหวิทยาการ ซึ่งต้องบูรณาการความรู้ในทุกด้านเข้าด้วยกันเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล ที่เป็นประโยชน์ต่อชุมชน สังคม ในอนาคตได้อย่างยั่งยืนสืบไป

วัตถุประสงค์

1. สำรวจและวิเคราะห์การสื่อสารและการเผยแพร่วัฒนธรรมปาด้าซานเหริน ปรับปรุงความสามารถในการปฏิบัติจริงของวัฒนธรรมปาด้าซานเหริน ในหอศิลป์และนิทรรศการที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนการสื่อสารและการอยู่ร่วมกันแบบสหวิทยาการของการจัดการและการสื่อสารในสาขานี้
2. วิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งเสริมการสืบทอดและการพัฒนาของวัฒนธรรมในสาขาศิลปะร่วมสมัยผ่านการจัดการศิลปะและการสื่อสารทางวัฒนธรรมของปาด้าซานเหริน
3. แก้ไขปัญหาข้อมูลและรูปแบบการจัดการด้านศิลปะและวัฒนธรรมปาด้าซานเหรินในกระบวนการสื่อสารทางสังคมร่วมสมัย

ขอบเขต

1.ขอบเขตเนื้อหา

- 1.1. ศึกษาสำรวจและวิเคราะห์การสื่อสารและการเผยแพร่วัฒนธรรมปาด้าซานเหริน ปรับปรุงความสามารถในการปฏิบัติจริงของวัฒนธรรมปาด้าซานเหริน ในหอศิลป์และนิทรรศการที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนการสื่อสารและการอยู่ร่วมกันแบบสหวิทยาการของการจัดการและการสื่อสารในสาขานี้
- 1.2. ศึกษาวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งเสริมการสืบทอดและการพัฒนาของวัฒนธรรมในสาขาศิลปะร่วมสมัยผ่านการจัดการศิลปะและการสื่อสารทางวัฒนธรรมของปาด้าซานเหริน
- 1.3. ศึกษาแนวทางรูปแบบการจัดการด้านศิลปะและวัฒนธรรมปาด้าซานเหรินในกระบวนการสื่อสารทางสังคมร่วมสมัย

2.ขอบเขตพื้นที่

- 2.1. การเก็บข้อมูลภาคสนาม สมัยราชวงศ์ชิง ในมณฑลเจียงซี สาธารณรัฐประชาชนจีน

3.ขอบเขตของประชากร

- 3.1.ผู้อำนวยกาพิพิธภัณฑ์อนุสรณ์ ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาที่ปาด้าซานเหริน จำนวน 2 ราย
- 3.2.ผู้ขึ้นขอบการเขียนพู่กันและการวาดภาพ ผู้สนับสนุนการศึกษา จำนวน 4 ราย
- 3.3.ผู้ทำงานด้านวัฒนธรรม และนักท่องเที่ยว จำนวน 200 ราย

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยทำการศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาในการวิจัย เรื่อง การจัดการศิลปะและการสื่อสารทางวัฒนธรรมของปาด้าซานเหรินในสมัยราชวงศ์ชิง สาธารณรัฐประชาชนจีน โดยใช้หลักการทฤษฎีที่เกี่ยวข้องวิเคราะห์งานวรรณกรรม โดยมีความสำคัญดังนี้

การจัดการศิลปะ

การจัดการศิลปะและการสื่อสารทางวัฒนธรรมของปาด้าซานเหริน ในสมัยราชวงศ์ชิง เป็นไปเพื่อกลยุทธ์การสื่อสารทางศิลปะอย่างครอบคลุมเพื่อส่งเสริมการสืบทอดและการพัฒนาศิลปะปาด้าซานเหริน ให้เกิดความยั่งยืนในชุมชน เนื่องด้วยทรัพยากรที่มีนั้นมีคุณค่าควรแก่การอนุรักษ์ฟื้นฟูเพราะเป็นมรดกภูมิปัญญาท้องถิ่นที่มีมาอย่างยาวนาน การจัดการแนวทางการศิลปะจึงเป็นเรื่องที่สำคัญที่จะทำให้ภูมิปัญญาเหล่านี้ยังคงอยู่ หากไม่ดำเนินการใดความรู้ดั้งเดิมเหล่านี้ก็จะสูญหายไปตามกาลเวลา ซึ่งเป็นสิ่งที่ชุมชนได้ตระหนักและให้ความสำคัญในการรักษาภูมิปัญญาดั้งเดิม การจัดการ หมายถึงการให้กลุ่มบุคคลในองค์กรเข้ามามีส่วนร่วมกันเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ร่วมกันขององค์กร ซึ่งประกอบด้วยการวางแผน การจัดการองค์กร

การสรรหาบุคลากร การนำหรือสั่งการและการควบคุมองค์กรหรือความพยายามที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ร่วมกัน การพัฒนาที่ยั่งยืนเป็นแนวคิดใหม่ที่มุ่งแก้ไขความขัดแย้งหลายประการในการพัฒนามนุษย์ โดยเน้นย้ำถึงความสำคัญของการปกป้องมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในการรักษาความหลากหลายทางวัฒนธรรม ส่งเสริมความเท่าเทียมกันทางวัฒนธรรมและประกันความเท่าเทียมระหว่างรุ่น ด้วยการบูรณาการการพัฒนาที่ยั่งยืนเข้ากับการคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ แนวปฏิบัติทางสังคมที่สำคัญได้ถูกสร้างขึ้น แนวทางปฏิบัตินี้เกี่ยวข้องกับการปรับปรุงประกอบ โครงสร้างและหน้าที่ของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้และระบบการคุ้มครองให้เหมาะสม เพื่อสนับสนุนการพัฒนาที่ยั่งยืนของสังคมมนุษย์โดยละเอียด ซึ่งสะท้อนถึงแนวทางปฏิบัติในการคุ้มครองคุณภาพสูง (Su, Li,Tan, 2020) การวิจัยการจัดการในท้องถิ่นของจีนได้เสริมเส้นการกิจของการคิดจากพื้นฐานปรัชญาและแนวคิดการวิจัยไปจนถึงการสร้างเส้นทางวัฒนธรรมดั้งเดิมสะท้อนแนวคิดการจัดการในท้องถิ่นโหมตและการปฏิบัติของขงจื้อและเต๋า ดังนั้นวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนจึงเป็น "พลังอ่อนทางวัฒนธรรมที่ลึกซึ้งที่สุด" การเสริมสร้างการจัดการเชิงกลยุทธ์ของมรดกทางวัฒนธรรมจีนเป็นข้อกำหนดของการพัฒนาตามเวลา เป็นข้อกำหนดของการเติบโตทางเศรษฐกิจที่สร้างสรรค์ของจีน สร้างยุคใหม่ของการจัดการมรดกทางวัฒนธรรม การสืบทอด การใช้ประโยชน์นวัตกรรม ระบบการวิจัย เพื่อรองรับการสร้างอารยธรรมสมัยใหม่ของชาติจีนได้ดีขึ้น

การสื่อสารทางวัฒนธรรม

การสื่อสารทางวัฒนธรรมของพื้นที่อุทยานวัฒนธรรมปาต้าซานเหริน ผสมผสานวัฒนธรรม ศิลปะ การท่องเที่ยว และการพักผ่อนหย่อนใจ และเป็นหนึ่งในสถานที่สำคัญทางวัฒนธรรมที่สำคัญของหนานชาง มีสถานที่ต่าง ๆ หลายแห่งในอุทยาน เช่น หอประชุมอนุสรณ์ พิพิธภัณฑ์ศิลปะปาต้าซานเหริน และสถาบันศิลปะการประดิษฐ์อักษรและจิตรกรรมปาต้าซานเหริน (Wan, 2005) ซึ่งจัดแสดงเรื่องราวชีวิต ความสำเร็จทางศิลปะ และอิทธิพลที่มีต่อภาพวาดจีนแบบดั้งเดิม นอกจากนี้ อุทยานยังจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมและศิลปะต่าง ๆ เป็นประจำ เช่น นิทรรศการศิลปะ สัมมนา บรรยายเป็นต้น เพื่อเป็นเวทีให้นักท่องเที่ยวและศิลปินแลกเปลี่ยนและเรียนรู้ (Zhan, 2017) ในสวนวัฒนธรรมปาต้าซานเหริน การจัดการวัฒนธรรมและศิลปะมีบทบาทสำคัญ ผู้จัดการอุทยานสามารถรับรองการดำเนินงานปกติและการพัฒนาอย่างยั่งยืนของอุทยานได้โดยการกำหนดระบบการจัดการและการวางแผนทางวิทยาศาสตร์ ในเวลาเดียวกันพวกเขายังร่วมมือกับสถาบันศิลปะ มหาวิทยาลัย และสถาบันวิจัยต่าง ๆ อย่างแข็งขันเพื่อแนะนำแหล่งข้อมูลทางวัฒนธรรมและศิลปะที่ยอดเยี่ยมและปรับปรุงคุณภาพทางศิลปะและอิทธิพลทางสังคมของสวนสาธารณะ (Hu, 2021) ในฐานะสวนสาธารณะทางวัฒนธรรมที่ให้ความสำคัญกับประชาชนเป็นสำคัญ สวนสาธารณะทางวัฒนธรรมปาต้าซานเหรินไม่เพียงแต่แสดงให้เห็นถึงความสำเร็จทางศิลปะของประชาชนเท่านั้น แต่ยังส่งเสริมการพัฒนากิจกรรมทางวัฒนธรรมและศิลปะในท้องถิ่นอีกด้วย ในเวลาเดียวกันการจัดการทางวัฒนธรรมและศิลปะมีบทบาทสำคัญในการดำเนินงานและการพัฒนาสวนสาธารณะ และให้การรับประกันที่แข็งแกร่งสำหรับการพัฒนาสวนสาธารณะอย่างยั่งยืน (Yuan, 2020) Badashanren Memorial Hall ตั้งอยู่ในเขตเมือง Nanchang มณฑล Jiangxi เป็นพิพิธภัณฑ์แห่งชาติระดับพิพิธภัณฑ์ที่ไม่เหมือนใคร ซึ่งเชี่ยวชาญในการจัดแสดงผลงานของจิตรกรโบราณปาต้าซานเหริน พิพิธภัณฑ์ก่อตั้งขึ้นในปี 1959 มีผลงานแท้ของปาต้าซานเหริน มากกว่า 40 ชิ้น รวมถึงผลงานของจิตรกรที่มีชื่อเสียงคนอื่น ๆ เช่น Huang Shen, Zheng Banqiao, Wu Changshuo, Qi Baishi และคนอื่น ๆ สำหรับรูปแบบการจัดการของห้องจัดแสดงงานศิลปะ ซึ่งสามารถสรุปดังต่อไปนี้: ประการแรก เพื่อปกป้องและบูรณะโบราณวัตถุ: การกิจหลักของหออนุสรณ์คือการปกป้องและบูรณะโบราณวัตถุอันล้ำค่าเหล่านี้ ซึ่งรวมถึงการดูแลให้โบราณวัตถุได้รับการอนุรักษ์ในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม โดยมีการตรวจสอบและบูรณะเป็นประจำเพื่อป้องกันความเสียหายและการเสื่อมสภาพ ประการที่สองคือการวางแผนการจัดนิทรรศการ (Chen, 2021) ตามคอลเลกชันในพิพิธภัณฑ์และความต้องการของผู้เข้าชม การวางแผนนิทรรศการตามธีมต่าง ๆ นิทรรศการเหล่านี้สามารถเน้นย้ำถึงลักษณะทางศิลปะของปาต้าซานเหริน หรือสามารถจัดแสดงโดยเปรียบเทียบกับผลงานของจิตรกรคนอื่น ๆ เพื่อช่วยให้ผู้ชมเข้าใจสไตล์ศิลปะของพวกเขาได้ดียิ่งขึ้นอีกครั้งมันคือการศึกษาและการส่งเสริม Badashanren Memorial Hall ยังเป็นสถานที่สำคัญสำหรับการศึกษาและการส่งเสริมศิลปะอีกด้วย (Peng, 2022) การจัดบรรยาย สัมมนา เวิร์กช็อป และกิจกรรมอื่น ๆ เผยแพร่ความรู้ด้านศิลปะให้กับสาธารณชนและส่งเสริมความสำเร็จทางศิลปะของผู้คน จากนั้นก็มาถึงการบริการผู้เข้าชม ให้บริการผู้เยี่ยมชมที่ดี รวมถึงป้ายบอกทางที่ชัดเจน แนะนำนิทรรศการโดยละเอียด พนักงานที่เป็นมิตร เพื่อให้แน่ใจว่าผู้เข้าชมสามารถเข้าชมนิทรรศการได้อย่างสะดวกสบายและได้รับประสบการณ์ทางศิลปะที่หลากหลายจากนิทรรศการ สุดท้ายนี้ยังมีการจัดการแบบดิจิทัล (Xu, Jin, 2019) ใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ เช่น เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อการจัดการ ซึ่งรวมถึงการจัดตั้งฐานข้อมูลดิจิทัล การบันทึกคอลเลกชันแบบดิจิทัล การใช้ความจริงเสมือนและเทคโนโลยีอื่น ๆ เพื่อมอบประสบการณ์การเยี่ยมชมที่สมบูรณ์และสดใสมากยิ่งขึ้นแก่ผู้เยี่ยมชม

โดยทั่วไปรูปแบบการจัดการห้องจัดแสดงศิลปะของ Badashanren Memorial Hall ควรยึดตามการปกป้องมรดกทางวัฒนธรรมโดยเน้นที่ผู้ชมโดยเน้นที่การวางแผนการจัดนิทรรศการการส่งเสริมการศึกษาและการจัดการดิจิทัลเพื่อจัดนิทรรศการศิลปะคุณภาพสูงและบริการผู้ชม สร้างแบรนด์ศิลปะที่ไม่ซ้ำใคร ให้ความสำคัญกับความร่วมมือกับสื่อและสถาบันต่าง ๆ ผ่านการประชาสัมพันธ์และการส่งเสริมอย่างกว้างขวางเพื่อให้ผลงานศิลปะและความคิดฝังรากลึกในใจของผู้คน การใช้กลยุทธ์แบรนด์นี้ไม่เพียงแต่ช่วยเพิ่มสถานะและชื่อเสียงทางศิลปะของเขาเท่านั้น แต่ยังนำโอกาสและทรัพยากรเพิ่มเติมมาสู่การสร้างสรรค์งานศิลปะของเขาอีกด้วย โดยสรุปกลยุทธ์การจัดการของ Badashanren art practice สะท้อนให้เห็นถึงความเข้าใจอันลึกซึ้งและภูมิปัญญาอันยอดเยี่ยมของเขาเกี่ยวกับการสร้างสรรค์งานศิลปะ ผ่านการใช้กลยุทธ์ต่าง ๆ ดำเนินการอย่างต่อเนื่องมีประสิทธิภาพและบรรลุผลสำเร็จที่โดดเด่น กลยุทธ์การจัดการเหล่านี้ไม่เพียงแต่ส่งผลกระทบอย่างลึกซึ้งต่อการสร้างสรรค์งานศิลปะในเวลานั้นเท่านั้น แต่ยังเป็นแรงบันดาลใจในการอ้างอิงอันมีค่าสำหรับศิลปินและผู้จัดการงานศิลปะในรุ่นต่อ ๆ มาอีกด้วย

ภาพ 1 มณฑลเจียงซี ประเทศจีน

ที่มา : https://thaibizchina.com/figure_publication/jiangxi/

ภาพ 2 สวนวัฒนธรรม Badashanren ภาพ 3 ระเบียงในสวนวัฒนธรรม Badashanren

ที่มา : https://th.tripadvisor.com/Attraction_Review-g297446-d6825452-Reviews-Bada_Shanren_Memorial_Hall-Nanchang_Jiangxi.html

ภาพ 4 โปสเตอร์ประชาสัมพันธ์งานนิทรรศการพิเศษ

ที่มา : researcher

ภาพ 5 แผ่นประตูของหอรำลึก BaDaShanRen

ภาพ 6 ภาพเหมือนของ BaDaShanRen

ราชวงศ์ชิง

ราชวงศ์ชิง หรือราชวงศ์แมนจู ปกครองแผ่นดินจีนต่อจากราชวงศ์หมิง และถือเป็นราชวงศ์สุดท้ายของประเทศจีน ตั้งแต่ปี ค.ศ.1636-1912 ราชวงศ์ชิงไม่ได้ก่อตั้งโดยชาวจีนซึ่งเป็นชนส่วนใหญ่ของประเทศจีน แต่เป็นชาวแมนจูซึ่งอาศัยอยู่ในเขตแมนจูเรียทางตะวันออกเฉียงเหนือของสาธารณรัฐประชาชนจีนในปัจจุบัน ในสมัยนั้นชาวแมนจูเป็นเพียงชนกลุ่มน้อยเร่ร่อนทางตะวันออกเฉียงเหนือของจีนซึ่งยังไม่มีคนรู้จักมากนัก ในช่วงที่ราชวงศ์หมิงของชาวจีนอันอยู่ในสภาพอ่อนแอเกิดจลาจลและการเมืองไร้เสถียรภาพ ราชวงศ์ชิงนั้นได้ก่อตั้งโดยชนเผ่าหนูจิน โดยตระกูลอ้ายซินเจวี่หลัวเป็นผู้นำ ตั้งอยู่ในดินแดนแมนจูเรีย ในปลายศตวรรษที่สิบหกนูเออร์ฮาชื่อ ผู้นำเผ่าหนูจิน ได้แข็งข้อไม่ยอมขึ้นกับราชวงศ์หมิงและได้เริ่มจัดตั้งกองทัพแปดกองธงขึ้น ซึ่งเป็นกองทัพที่รวมเผ่าต่าง ๆ เข้าด้วยกัน ได้แก่ชาวหนูจิน, ชาวจีนฮั่นและชาวมองโกล นูเออร์ฮาชื่อได้รวมเผ่าหนูจินเป็นปึกแผ่นและเปลี่ยนชื่อเป็นแมนจู นูเออร์ฮาชื่อ ถือได้ว่าเป็นผู้นำชาวแมนจูคนแรกที่ได้ถือโอกาสรวบรวมกำลังพล ในปี ค.ศ.1637 หวัง ไถจี๋ โอรสของนูเออร์ฮาชื่อ ได้นำกองทัพขับไล่กองทัพราชวงศ์หมิงออกจากคาบสมุทรเหลียวตง และก่อตั้งราชวงศ์ใหม่ชื่อว่าราชวงศ์ชิง วิกีพีเดีย. (9 เมษายน 2569). ราชวงศ์ชิง. สืบค้นเมื่อวันที่ 9 กันยายน 2567 จาก <https://th.wikipedia.org/wiki/ราชวงศ์ชิง>, 2024 ราชวงศ์ชิง เป็นราชวงศ์สุดท้ายที่ปกครองประเทศจีนระหว่างปี ค.ศ.1636-1912 ทั้งนี้ ราชวงศ์ชิงก่อตั้งโดยชาวแมนจู กษัตริย์และขุนนางระดับสูงส่วนใหญ่เป็นชาวแมนจู ซึ่งไม่ใช่ประชากรหลักของจีนที่เป็นชาวจีน นับตั้งแต่ราชวงศ์ชิงขึ้นปกครองประเทศ ก็มีแรงต่อต้านจากประชาชนหรือชาวจีนฮั่นเสมอมา ดังที่ได้อินได้เห็นในบทความหรือภาพยนตร์เสมอว่า “ล้มล้างแมนจู พ้นฟูราชวงศ์หมิง” ขณะเดียวกันผู้ปกครองอย่างแมนจูก็กดขี่ชาวจีน ด้วยการบังคับให้โกนผมด้านหน้าศีรษะออกหมด เหลือผมด้านหลังไว้เพื่อถักเป็นเปีย บังคับให้แต่งตัวแบบแมนจูด้วยการนุ่งกางเกงสวมเสื้อยาวติดกระดุมด้านขวา ซึ่งเสื้อแบบดังกล่าวของของผู้หญิงเรียกว่า“กิ๊พ้า”หรือ“ฉีผา”แล้วเวลานับร้อย ๆ ปีที่ราชวงศ์ชิงปกครองแผ่นดินจีนได้สร้างแบบแผนการปกครองอะไรไว้บ้าง ดังข้อความข้อความของอาจารย์เสียง เสถียรสุด นักวิชาการจีนวิทยารุ่นอาวุโสผู้ล่วงลับ ที่ว่า“ผลการปกครองจีนของแมนจู แมนจูซึ่งปกครองจีนได้นานถึง 300 ปี ด้วยชั้นเชิงเล่ห์เหลี่ยมที่ตีมาก แล้วยังพยายามปรับปรุงตนเองให้เข้ากับจีนได้ด้วย แต่ก็โดยการปรับปรุงตนให้เข้ากับจีนได้จริง ๆ เกินไป (https://www.silpa-mag.com/history/article_63990)

ภาพ 7 ผู้ชายทุกคนสมัยราชวงศ์ชิง ต้องโกนผมด้านหน้าศีรษะออกหมด เหลือผมด้านหลังไว้เพื่อถักเป็นเปีย
ที่มา : https://www.silpa-mag.com/history/article_63990

ปาด้าซานเหริน

จูต้า หรือที่รู้จักในนามปากกาปาด้าซานเหริน เป็นจิตรกร นักประดิษฐ์อักษรและกวีชาวจีนในสมัยราชวงศ์หมิงตอนปลายและราชวงศ์ชิงตอนต้น เขาเกิดที่เมืองหนานซาง มณฑลเจียงซี ในปีค.ศ.1626 ในช่วงการเปลี่ยนผ่านราชวงศ์หมิงและชิง จูต้าป่วยทางจิตและแสดงพฤติกรรมผิดปกติ เขามีความสัมพันธ์กับราชวงศ์จุ ซึ่งถูกทำลายและถูกประหารชีวิตโดยราชวงศ์ชิงใหม่ ด้วยความกลัวว่าเขาจะถูกชำระล้างและประหารชีวิต เขาจึงหนีไปที่วัดพุทธและเรียนรู้คำสอนของพุทธศาสนานิกายเซน (เซน) และบวชเป็นพระภิกษุเป็นเวลา 30 ปี เขาใช้ชีวิตช่วงต้นถึงวัยกลางคนส่วนใหญ่ในนิกายพุทธ และกลับมาয়่งหนานซางเมื่ออายุได้ราว 50 ปี เขาเริ่มต้นอาชีพศิลปินไม่นานหลังจากกลับเข้าสู่ชีวิตฆราวาสในปีค.ศ.1680 โดยผลิตผลงานที่ประกอบด้วยงานเขียนอักษรวิจิตร ภาพวาดและบทกวี ส่วนใหญ่แล้วเขาจะวาดภาพที่เรียบง่าย เช่น ดอกไม้ พืช และสัตว์ และเว้นพื้นที่ว่างไว้ส่วนใหญ่ เมื่อใกล้สิ้นชีวิตเขาเริ่มวาดภาพทิวทัศน์มากขึ้น ผลงานศิลปะบางชิ้นของเขาเป็นภาพเปรียบเทียบถึงการล่มสลายของราชวงศ์หมิง และความล้มเหลวหลังจากถูกทำลายล้างโดยราชวงศ์ชิง บทกวีของเขามักมีการกล่าวถึงอย่างคลุมเครือ (https://en.wikipedia.org/wiki/Bada_Shanren, 2024) ในครอบครัวของปาด้ารวมทั้งปู่และพ่อของเขา

เป็นช่างเขียนอักษร ซึ่งผลงานของปาด้านั้นศึกษามาตั้งแต่ยังเด็กในช่วงปีแรก ๆ ที่วัด ปาด้าได้ฝึกฝนการเขียนอักษรด้วยการศึกษาลงานของช่างเขียนอักษรในสมัยราชวงศ์ถังและซ่ง ปาด้ายังไม่ได้ตัดสินใจเลือกรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง จึงใช้อักษรหลายประเภทรวมถึงอักษรมาตรฐาน kaishu อักษรตัวพิมพ์ใหญ่และอักษรกึ่งตัวพิมพ์ใหญ่ อักษรมาตรฐานของเขาได้ค้นแบบมาจากอักษร kaishu ที่เขียนอย่างแม่นยำของ Ouyang Xun ช่างเขียนอักษรในสมัยราชวงศ์ถัง ในอักษรตัวพิมพ์ใหญ่และอักษรกึ่งตัวพิมพ์ใหญ่ของเขา ปาด้าได้เลียนแบบการลงแปรงที่รวดเร็วและลื่นไหลของ Dong Qichang ช่างเขียนอักษรในสมัยราชวงศ์หมิง จนได้ผลงานการเขียนอักษรสีขาวที่สวยงามที่สุดใจ เมื่อใกล้จะสิ้นชีพ ปาด้าเริ่มศึกษาการเขียนอักษรคอร์ซีฟที่เกิจริงของหวง ดิงเจี้ยน นักประดิษฐ์อักษรแห่งราชวงศ์ซ่ง หลังจากออกจากวัดแล้ว ปาด้าได้ศึกษาการเขียนอักษรของช่างเขียนอักษรช่งต่อไป เช่นการคัดลอกเรียงความเรื่อง “สรรเสริญคุณธรรมของไวน์” เขาเขียนด้วยสไตล์ที่ไม่เหมือนกับของหวงดิงเจี้ยน แต่เป็นการผสมผสานอักษรประเภทต่าง ๆ เข้าด้วยกัน เส้นแนวนอนของเขาถูกทำให้จางลงเหมือนของหวงดิงเจี้ยน ในขณะที่เส้นมุมของเขาคมชัดเหมือนของโหวหยางซุน ตลอดช่วงปีค.ศ.1680 ปาด้าเขียนด้วยสไตล์ที่สะท้อนถึงความสมดุลระหว่างรูปแบบที่ควบคุมได้และเกิจริง ในปี ค.ศ.1689 เขาได้พัฒนารูปแบบของตัวเอง เริ่มตั้งแต่ปีค.ศ.1690 ปาด้าเริ่มศึกษารูปแบบของช่างเขียนอักษรของเว่ยและจิ้น เช่นหวังซีจื้อและรวมสไตล์เหล่านี้ไว้ในงานเขียนของเขา ผีแปรงของเขา มีรูปร่างกลมและตรงกลาง ซึ่งเบี่ยงเบนไปจากเส้นที่คมชัดอันเป็นเอกลักษณ์ของเขาในช่วงก่อนหน้านี้ แม้ว่าจจะสร้างรูปแบบของตัวเองขึ้นมาแล้ว แต่ปาด้าก็ยังคงทุ่มเทให้กับการศึกษาของปรมาจารย์ด้านการเขียนอักษรในอดีต รวมถึงหวาง ซีจื้อ และพระภิกษุหวนชู่ ในช่วงปีสุดท้ายของชีวิตเขา

ภาพวาดที่ยังหลงเหลืออยู่ของปาด้าขานเหรินในช่วงแรก ๆ นั้นวาดขึ้นในช่วงที่เขาอยู่ในวัดพุทธ โดยที่เขาฝึกฝนการวาดภาพเป็นงานอดิเรก เขาเขียนภาพตามประเพณีนักปราชญ์ โดยศึกษารูปแบบของจิตรกรในอดีต เช่น Shen Zhou และ Xu Wei ในภาพวาดของเขาเป็นวัตถุธรรมดา ๆ เช่น ดอกไม้ ผลไม้ และผักตั้งแต่ปี ค.ศ.1681-1684 ปาด้าใช้การวาดภาพเป็นช่องทางระบายอารมณ์ โดยเฉพาะความไม่พอใจต่อการแต่งงานครั้งที่สองของเขา เขาได้ขยายขอบเขตของหัวเรื่องเพื่อรวมถึงสัตว์ เช่น นกและปลา นอกเหนือจากดอกไม้และผัก ภาพวาดทิวทัศน์ที่เก่าแก่ที่สุดที่ยังหลงเหลืออยู่ของเขามีอายุย้อนไปถึงช่วงเวลานี้ ตั้งแต่ปี ค.ศ.1684-1690 ปาด้ามักจะวาดภาพนกไมนา ดอกบัวและหิน ตั้งแต่ปี ค.ศ.1690-1694 เขาเริ่มให้ความสนใจกับภาพปลา ซึ่งเขามักจะวาดเพียงลำพังในใจกลางขององค์ประกอบที่ว่างเปล่า เริ่มตั้งแต่ปี ค.ศ.1693 ภาพทิวทัศน์กลายเป็นหัวข้อหลักของผลงานของเขา การใช้แปรงในภาพวาดของปาด้านั้นสะท้อนถึงการเขียนอักษรด้วยลายมือของเขาได้อย่างใกล้ชิด ภาพวาดจากช่วงที่เขานับถือศาสนาพุทธนั้นมีลักษณะเป็นเส้นบางและแข็งแรง ซึ่งสะท้อนถึงรูปแบบการเขียนอักษรด้วยลายมือที่เลียนแบบงานเขียนของ Ouyang Xun การใช้แปรงในภาพวาดแบบม้วนภาพ Ink Flowers ซึ่งลงวันที่ปี ค.ศ.1666 นั้นมีลักษณะเหมือนเส้นทแยงมุมของอักษรโคชู เขาขยับแปรงในลักษณะเดียวกับที่เขาทำในการเขียนอักษรด้วยลายมือ โดยเริ่มจากการทำให้ปลายแปรงตรงแล้วเคลื่อนที่ช้า ๆ จากนั้นจึงยกแปรงขึ้นแล้วเคลื่อนที่เร็วขึ้นในลักษณะสีขาวที่พลิ้วไหว ภาพวาดของปาด้า ในปี ค.ศ.1689-1690 นั้นสะท้อนถึงรูปแบบ การเขียนอักษรด้วยลายมือที่เพิ่งสร้างขึ้นใหม่ของเขา

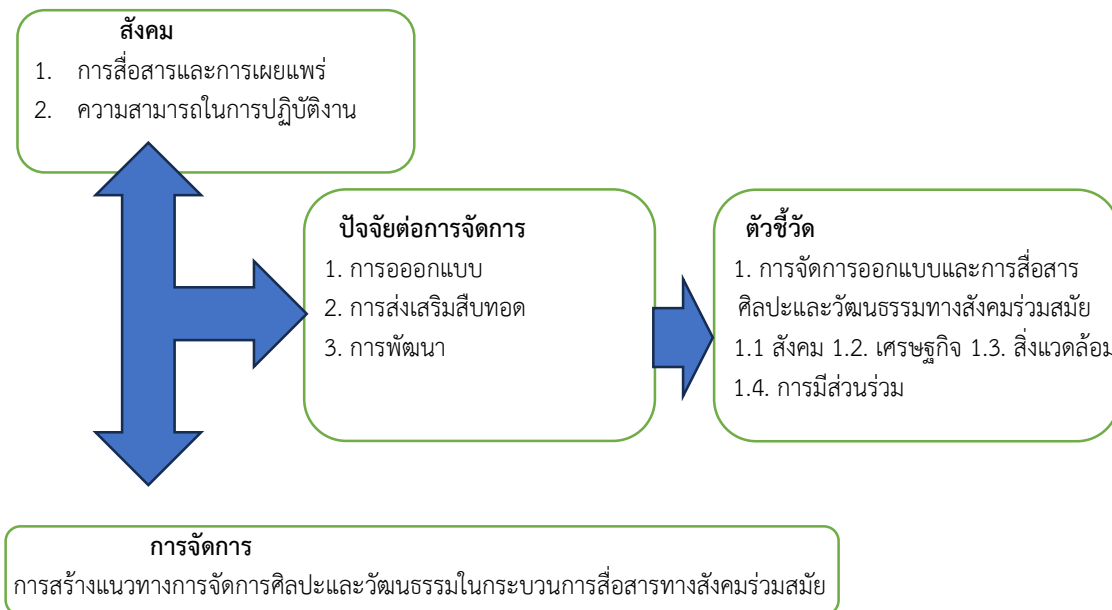
ปาด้าเริ่มศึกษาบทกวีตั้งแต่อายุได้เจ็ดขวบ การศึกษาที่เขาได้รับในวัยหนุ่มปูทางไปสู่ความพยายามด้านบทกวีของเขาเอง ช่วยให้เขาสะสมความรู้เกี่ยวกับวรรณกรรมจีนและอักขระโบราณมากมายบทกวีที่เขาเขียนมักมีการอ้างอิงถึงข้อความคลาสสิกและอักขระที่มีลักษณะคลุมเครือ โดยให้เฉพาะผู้ที่มีความรู้พื้นฐานเดียวกันเท่านั้นที่จะถอดรหัสความหมายได้ บทกวีของเขาส่วนใหญ่มีการเปรียบเทียบและการพาดพิง ความคลุมเครือของภาษาของเขาสะท้อนถึงความคุ้นเคยของเขากับนิยาย Caodong ของศาสนาพุทธบทกวีของปาด้ามักจบลงด้วยภาพพจน์ (https://en.wikipedia.org/wiki/Bada_Sharen, 2024) จากผลงานต่าง ๆ ของปาด้าชาเหริน ทำให้ได้รับการยอมรับจากชนรุ่นหลังในการเป็นแบบอย่างทางผลงานศิลปกรรมด้านต่าง ๆ นอกจากนี้ยังมีการเก็บรวบรวมผลงานและสืบทอดแนวทางเป็นภูมิวัฒนธรรมทางสังคมให้ชนรุ่นหลังได้เรียนรู้และเข้าใจเห็นคุณค่าของภูมิปัญญาท้องถิ่น

ภาพ 8 รูปนกยูงคู่และบทกวีที่ป้าเขียนไว้บนภาพนกยูงคู่
ที่มา : <https://www.bloggang.com/m/viewdiary.php?id=dintech&month=01-2010&date=20&group=2&gblog=9>

กรอบแนวคิดการวิจัย

กรอบแนวคิดและแนวทางในการวิจัย สำนองการสื่อสารและการเผยแพร่วัฒนธรรมป้าต้าซานเหริน ปรับปรุงความสามารถในการปฏิบัติจริงของวัฒนธรรมในหอศิลป์และนิทรรศการที่เกี่ยวข้องป้าต้าซานเหริน ตลอดจนการสื่อสาร และการอยู่ร่วมกันแบบสหวิทยาการของการจัดการและการสื่อสารในสาขานี้ โดยวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งเสริมการสืบทอดและการพัฒนาของวัฒนธรรมในสาขาศิลปะร่วมสมัยผ่านการจัดการศิลปะและการสื่อสารทางวัฒนธรรมของป้าต้าซานเหริน เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการด้านศิลปะและวัฒนธรรมในกระบวนการสื่อสารทางสังคมร่วมสมัยในการจัดการอย่างยั่งยืนสืบไป ดังภาพต่อไปนี้

ภาพ 9 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้ใช้การวิจัยทั้งเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณผสมผสานกัน ในด้านคุณภาพได้มีการรวบรวมข้อมูล สัมภาษณ์เชิงลึกและวิธีการอื่น ๆ เพื่อทำความเข้าใจประวัติศาสตร์ ลักษณะเฉพาะ คุณค่าและสถานะการพัฒนาปัจจุบันของวัฒนธรรมปาด้าซานเหริน ได้แก่

1. ศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลวิธีการสื่อสารและการเผยแพร่วัฒนธรรมปาด้าซานเหริน สู่ความเป็นไปได้ในการปรับปรุงพัฒนาความสามารถในการปฏิบัติจริงทางวัฒนธรรม ในหอศิลป์และนิทรรศการที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนการสื่อสารและการอยู่ร่วมกันแบบสหวิทยาการของการจัดการและการสื่อสารในบริบทจริงของพหุสังคมทางศิลปะวัฒนธรรมปาด้าซานเหริน
2. ศึกษาวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งเสริมการสืบทอดและการพัฒนาของวัฒนธรรมในสาขาศิลปะร่วมสมัยผ่านการจัดการศิลปะและการสื่อสารทางวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ทางสังคมเชิงการมีส่วนร่วมของชุมชน
3. ปฏิบัติตามแนวทางรูปแบบการจัดการด้านศิลปะและวัฒนธรรมปาด้าซานเหริน ในกระบวนการสื่อสารทางสังคมร่วมสมัย โดยชุมชนมีส่วนร่วมในแนวทางใหม่ที่ตั้งไว้ในทุกด้านและความสอดคล้องเหมาะสมกับบริบทของสังคม เพื่อเชื่อมโยงวิถีวัฒนธรรมกับเทคโนโลยีเข้าด้วยกัน ซึ่งจะส่งผลให้ผู้คนในชุมชนเกิดความรู้สึกมีส่วนร่วมเป็นส่วนหนึ่งของวิถีวัฒนธรรมที่มีชีวิตต่องดเป็นวิถีวัฒนธรรมร่วมสมัยและที่ทรงคุณค่าและเจริญก้าวหน้าทางด้านนวัตกรรม
4. ประเมินความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการจัดการศิลปะและการสื่อสารทางวัฒนธรรม โดยใช้วิธีการประเมินตามสภาพจริงจากผู้อำนวยความสะดวกพิพิธภัณฑสถาน ผู้เชี่ยวชาญทางด้านวัฒนธรรมปาด้าซานเหริน
5. ประเมินความพึงพอใจเกี่ยวกับต้นแบบแนวทางการจัดการศิลปะและการสื่อสารทางวัฒนธรรมเป็นเอกลักษณ์ทางสังคมเชิงการมีส่วนร่วมของชุมชน โดยกลุ่มขึ้นขอการเขียนพู่กันและการวาดภาพ ผู้สนับสนุนการศึกษา ผู้ทำงานด้านวัฒนธรรมและนักท่องเที่ยว
6. สรุปผลการวิจัย จัดทำรายงานฉบับสมบูรณ์ เพื่อตีพิมพ์เผยแพร่

การสรุปผล/และอภิปรายผล

จากการวิจัย การจัดการศิลปะและการสื่อสารทางวัฒนธรรมของปาด้าซานเหรินในสมัยราชวงศ์ชิง สาธารณรัฐประชาชนจีน ได้ข้อสรุปดังต่อไปนี้

1. การสื่อสารทางวัฒนธรรม ก่อให้เกิดแนวคิดที่เป็นประโยชน์ต่อมุมมองและกรอบความคิดที่สำคัญต่อการประชาสัมพันธ์ข้อมูลที่พยายามสื่อสารวิธีการแนวทางหรือกระบวนการในการพัฒนาความรู้ให้แก่ชุมชน สังคม และผู้ที่สนใจ
2. แนวคิดดังกล่าวชี้ให้เห็นขอบเขตที่กำหนดไว้โดยวัตถุประสงค์การวิจัยของการจัดการและการสื่อสาร ข้อจำกัดของการวิจัยทางศิลปะ ข้อเสนอแนะทางและแนวโน้มของการวิจัยข้ามสาขาวิชาในอนาคต รวมถึง หมวดหมู่ของการวิจัยการจัดการ การวิจัยการสื่อสารและข้อจำกัดของการวิจัยศิลปะ
3. ได้กระบวนการและแนวทางซึ่งเป็นแนวโน้มของการจัดการด้านศิลปะวัฒนธรรมปาด้าซานเหริน ผ่านกระบวนการสื่อสารทางสังคมร่วมสมัยเชิงนวัตกรรมเทคโนโลยีสารสนเทศที่เชื่อมโยงข้อมูลได้เสมือนจริง รวมทั้งเป็นแหล่งเรียนรู้ที่มีชีวิตสามารถเรียนรู้ได้ตลอดเวลาและเป็นการศึกษาแบบสหสาขาวิชาที่เชื่อมโยงความรู้ทุกด้านเข้าด้วยกัน ส่งผลให้เกิดการสืบทอดความรู้ได้อย่างยั่งยืน

การจัดการศิลปะและการสื่อสารทางวัฒนธรรม ทำให้ทราบชัดเจนถึงการจัดการและการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ มีการนำวิธีการเชิงกลยุทธ์อย่างเป็นระบบและการวางแผนที่ครอบคลุมมาใช้ ขณะเดียวกันการใช้แนวทางวิจัยแบบสหวิทยาการซึ่งต้องบูรณาการประวัติศาสตร์ศิลปะ การสอน วิทยาศาสตร์การสื่อสารและวิทยาศาสตร์เพื่อการวิจัยเชิงลึก ในวิธีการวิจัยการศึกษาที่ใช้แนวทางการวิจัยวรรณกรรม วิธีการพัฒนาการสืบสวนภาคสนาม วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลและวิธีการศึกษาเฉพาะกรณี ผลลัพธ์ที่ได้จากการวิเคราะห์วิธีการวิจัยข้างต้นสามารถให้แนวทางกรอบงานที่ครอบคลุมสำหรับการจัดการศิลปะและการสื่อสารทางวัฒนธรรมของปาด้าซานเหรินในราชวงศ์ชิง และส่งเสริมการสืบทอดและการพัฒนาแนวทางใหม่ ทิศทางใหม่ สาขาใหม่และวัฒนธรรมดั้งเดิมของศิลปะโบราณ นวัตกรรมจัดการศิลปะจิตรกรรมจีนร่วมสมัย สอดคล้อง (Zhang Ling, 2021) การพัฒนาที่ยั่งยืนเป็นแนวคิดใหม่ที่มุ่งแก้ไขความขัดแย้งหลายประการในการพัฒนามนุษย์ โดยเน้นย้ำถึงความสำคัญของการปกป้องมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในการรักษาความหลากหลายทางวัฒนธรรม ส่งเสริมความเท่าเทียมกันทางวัฒนธรรมและประกันความเท่าเทียมระหว่างรุ่น ด้วยการบูรณาการการพัฒนาที่ยั่งยืนเข้ากับการคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ แนวปฏิบัติทางสังคมที่สำคัญได้ถูกสร้างขึ้น แนวทางปฏิบัตินี้เกี่ยวข้องกับการรับรองประกอบ โครงสร้าง และหน้าที่

ของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้และระบบการคุ้มครองให้เหมาะสม เพื่อสนับสนุนการพัฒนาที่ยั่งยืนของสังคมมนุษย์ โดยละเอียด ซึ่งสะท้อนถึงแนวทางปฏิบัติในการคุ้มครองคุณภาพสูง

จากเหตุผลดังกล่าว การประยุกต์ใช้แนวคิดการจัดการและการสื่อสารทางวัฒนธรรมปาด้าซานเหริน ในสมัยราชวงศ์ชิง ก่อให้เกิดการพัฒนาในรูปแบบของชุมชนเมืองในอนาคต และสะท้อนให้เห็นถึงความเข้าใจในมรดกทางภูมิปัญญาเกี่ยวกับการสร้างสรรค์งานศิลปะในการจัดการและการสื่อสาร ความรู้ความเข้าใจในการใช้วัฒนธรรม เชื่อมโยงกับชีวิตประจำวัน ทำให้การดำเนินการกิจกรรมต่าง ๆ มีความเหมาะสมกับสังคมสมัยใหม่สถานการณ์ในอนาคตได้อย่างยั่งยืน ดังคำกล่าว (Wan Jianhuai, 2005) ซึ่งจัดแสดงเรื่องราวชีวิต ความสำเร็จทางศิลปะและอิทธิพลที่มีต่อภาพวาดจีนแบบดั้งเดิม นอกจากนี้อุทยานยังจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมและศิลปะต่าง ๆ เป็นประจำเช่น นิทรรศการศิลปะ สัมมนา บรรยาย เป็นต้น เพื่อเป็นเวทีให้นักท่องเที่ยวและศิลปินแลกเปลี่ยนและเรียนรู้ อาจกล่าวได้ว่าการจัดการเป็นแนวทางในการปกป้องพัฒนาพื้นที่ภูมิปัญญา มรดกทางวัฒนธรรมของท้องถิ่นให้คงอยู่โดยอาศัยความร่วมมือของคนในชุมชน หน่วยงานของภาครัฐและเอกชน เข้ามามีส่วนในการดูแลการจัดการสิ่งที่มีให้เกิดประโยชน์ มีมูลค่าทางเศรษฐกิจและเป็นพื้นที่แห่งการเรียนรู้ ซึ่งจะทำให้ความรู้ที่มียังคงอยู่ และสืบทอดสู่คนรุ่นหลังได้อย่างยั่งยืน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

บทความนี้มีศักยภาพในการต่อยอดเชิงปฏิบัติ โดยเฉพาะด้านการออกแบบพื้นที่นวัตกรรมในเมือง เช่น สวนสาธารณะ หอศิลป์ชุมชน หรือพื้นที่เรียนรู้ทางศิลปะวัฒนธรรมร่วมสมัยที่ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

2.1. ประเด็นเรื่องการจัดการศิลปะและการสื่อสารทางวัฒนธรรม สามารถนำไปใช้เป็นกรอบแนวคิดในการออกแบบกิจกรรมในเมืองร่วมสมัย (เช่น นิทรรศการหมุนเวียน เส้นทางวัฒนธรรมในเมืองเก่า พื้นที่ศิลปะเคลื่อนที่ หรือกิจกรรมศิลปะในที่สาธารณะ) เพื่อสร้างพลวัตทางวัฒนธรรมที่ตอบสนองต่อชุมชน

2.2. แนวทางการจัดการศิลปะของปาด้าซานเหริน ซึ่งเน้นทั้งการสืบทอดและการสร้างสรรค์ใหม่ อาจนำไปประยุกต์ใช้ในการออกแบบพื้นที่สร้างสรรค์ในเมือง เช่น “creative district” หรือ “cultural quarter” ที่ต้องรับทั้งการอนุรักษ์และนวัตกรรม

2.3. แนะนำให้ผู้วิจัยศึกษาร่วมกับแนวคิดด้าน placemaking, urban commons, และวัฒนธรรมเป็นทุนในการพัฒนาเมือง เพื่อเชื่อมโยงกับศาสตร์ด้านสถาปัตยกรรมและการวางผังเมืองในเชิงบูรณาการ

เอกสารอ้างอิง

- ล. เสถียรสุด. ประวัติศาสตร์จีน, สำนักพิมพ์สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย, พิมพ์ครั้งที่ 2 (ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม) พ.ศ. 2516 https://www.silpa-mag.com/history/article_63990
- Chen Wei, (2021). Based on Local Culture - A new approach to museum theme exhibition planning, Issue19 (55-56).
- Hu, Shumei, (2021). Research on the Application of Painting Art of Badashanren in Cultural and Creative Design. Modern Ancient Literature Creation". 43, 86-87.
- Hnote.asia, (2019). Retrieved January-09-2025. From <https://th.hnote.asiaorgdevelopment/th-190215Whatismangement/>
- Peng, C. (2022). Calligraphers and Painters Museum: Taking the Badashanren Memori Museum: Taking the Badashanren Memorial Hall as an Example. 1, 18-20.
- Silpa-Mag.com. (2024). สืบค้นเมื่อวันที่ 9 กันยายน 2567, จาก https://www.silpa-mag.com/history/article_63990
- Su, Y, Li, Q, Tan, L. (2020). Study on the influence of Chinese traditional culture on contemporary management practice. The Journal of Management (12), 1751-1759.

- Tripadvisor, (2025). Retrieved January-01-2025. from
https://th.tripadvisor.com/Attraction_Review-g297446-d6825452-Reviews-Bada_Shanren_Memorial_Hall-Nanchang_Jiangxi.html
- Wan, J. (2005). BaDaShanRen Memorial Hall. 4, 95-98.
- วิกิพีเดีย. (9 เมษายน 2569). ราชวงศ์ซิง. สืบค้นเมื่อวันที่ 12 มิถุนายน 2567 , จาก
https://en.wikipedia.org/wiki/Bada_Shanren
- Xu, J., Jin X. (2019). **Research on the Digital Display of Paintings in the BaDaShanRen Memorial Hall**. Retrieved เดือน วัน, ปี, from
<https://mall.cnki.net/magazine/article/CDMD/1019211155.htm>.
- Yuan, F. (2020). A Study on Strategies for the "Revitalization" and Utilization of Museum Collection Resources in Jiangxi Province in the New Era: **Taking the Badashanren Memorial Hall as an Example Publication Cultural Relics Appraisal and Appreciation**. 8, 132-133.
- Zhang, L. (2021). Intangible Cultural Heritage and Sustainable Development" [J]. **Forum on Folk Culture**, (01).
- Zhan, Y. (2017). Research on the Construction of Public Cultural Services in Art Museums: A Case Study of BaDaShanRen Memorial Hall. **Chinese literary and artistic figures**. 9, 167-170.